

[Landbrugsministeren.]

at det var forbudt, at man gjorde det. Det vil ikke være utænkeligt, at enkelte Landmænd køber deres Kunstgødning hen paa Sommeren, og at det maaske vilde være af Betydning for dem, at deres Købmand kunde give dem Henstand paa de Betingelser, som i øvrigt er gældende.

Hvis Købmanden og Landmanden kan blive enige om at benytte Lovens Bestemmelser i saa Henseende, kan der ikke være noget Menneske, der kan have noget derimod, og derfor har jeg ikke villet fastslaa i Loven, at Bestemmelsen kun skulde gælde Foraarssaaning 1932. Men da jeg er enig med det ærede Medlem i, at det selvfølgelig først og fremmest er Foraaret, det drejer sig om, skal jeg ikke modsætte mig et Ændringsforslag som det af det ærede Medlem bebudede. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, idet jeg, som sagt, tror, at man meget vel kan bruge Bestemmelsen, som den er foreslaaet, og jeg tror, at det i enkelte Tilfælde vil kunne være af Betydning at bibeholde den Form, som er valgt.

Det ærede Medlem omtalte Bestemmelsen i § 2 om, at Kommunalraadene skal afgive Erklæring om, at de Varer, der er indkøbt efter Lovens Bestemmelser, er anvendt paa vedkommende Ejendom, og det ærede Medlem Hr. Fibiger var inde paa det samme. Det ærede Medlem Hr. Fibiger mente, at det var nok, at de paagældende Landmænd afgav Erklæring paa Tro og Love om, at det var anvendt, i Stedet for at Sogneraadet skal afgive Erklæringen. Jeg foretrækker nu Lovforslagets Affattelse, fordi det derved overlades til Sogneraadene, hvorledes de vil bære sig ad. De kan selv bestemme, om de vil have en saadan Erklæring fra den vedkommende Mand, hvorefter Sogneraadet saa kan afgive sin Erklæring, eller de mener at have Midler i Hænde til at afgøre, om det er anvendt, som det skal anvendes, uden at de behøver at kræve en saadan Erklæring. Hvis man sætter en Bestemmelse som den, det ærede Medlem Hr. Fibiger anbefaler, ind i Loven, skal der i alle Tilfælde afgives en saadan Erklæring. Jeg mener, at det er rimeligt at overlade det til Sogneraadenes Afgørelse, fordi jeg tror, at Sogneraadene er i Stand til at skønne i de enkelte Tilfælde, og Sogneraadene er jo paa mange Maader interesserede i, at det, Lovforslaget tilsigter, ogsaa gennemføres.

Det ærede Medlem Hr. Kyed ønskede, at det skulde fastslaaes i Loven, at det er forbudt at anvende Gødning, Saasød og Frø, der var indkøbt efter Lovforslagets

Bestemmelser, paa anden Maade end den i Lovforslaget foreskrevne. Jeg mener ikke, at dette er nødvendigt, men hvis det ærede Medlem ønsker Lovforslaget ændret paa det Punkt, skal jeg ikke modsætte mig det.

De to Ordførere, det ærede Medlem Hr. Kyed og det ærede Medlem Hr. Fibiger, udtalte, at dette Forslag ikke afhjælper Landbrugskrisen, og at det ikke betyder nogen Krisehjælp. Derom er vi selvfølgelig alle enige. Jeg mener, at det, der her foreslaas, er en meget praktisk Foranstaltning, som vi alle kan være enige om kan blive af stor Betydning for baade Landmændene og Kreditorerne og for hele Samfundet, som herigennem sikres, at Høsten kan blive større, end den vilde blive, hvis der ikke foretages noget i den Retning; men jeg er enig med de Herrer Ordførere i, at denne Lov ikke kan siges at afhjælpe Landbrugskrisen, denne svære Krise, som vi paa anden Maade søger at raade Bod paa. Men det er en praktisk Foranstaltning, som vil have sin store Betydning uden at gøre Skade til nogen Side.

Olav Olsen: Jeg synes, det er sørgeligt, at vi i den danske Rigsdag skal behandle et Lovforslag som det foreliggende, at Forholdene er blevet saa trange for det store Erhverv i Danmark, at dette er nødvendigt. Naar der imidlertid er kommet saadanne Oplysninger til Landbokommissionen, at den maa finde en saadan Lov nødvendig, vil jeg stemme for den. Oplysninger fra min Egn tyder ikke paa, at det er nødvendigt, men jeg tvivler naturligvis ikke paa, at det er rigtigt, naar Landbokommissionen har tilraaet det. Men naar man vedtager en Lov som denne, afskaffer man den Form, som vi har kendt i Landbruget i al den Tid, jeg har været Landmand, den gamle Form, hvorefter den Landmand, der havde Saasød, hjalp den, der var i Trang; og dette var en udmærket Maade at faa den danske Jord besaaet paa. Jeg maa endnu en Gang beklage, at Forholdene er blevet i den Grad onde for Landbruget, at en Lov som den foreliggende er blevet nødvendig.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om han er enig med mig i, at de økonomiske Kaar for de Landmænd, der er i Vanskeligheder, yderligere vil blive forringet, naar Loven kommer til at virke saaledes, at mange Tusinde Landmænd maa købe deres Saasød forholdsvis dyrt i Foraaret, for saa til Efteraaret at maatte sælge billigt eller forholdsvis billigt. Og